

“ELK NUMMER IS EEN VERHAAL UIT HET LEVEN VAN MIJN GEZIN”

Interview Holly Palmer – 20 december 2016

Iedereen kent legendarische Bowie-platen als *Ziggy Stardust*, *Heroes* en *Let's Dance*. Een stuk minder bekend is het in 1999 verschenen *Hours*, al weer het 21^e (!) studioalbum van de Britse zanger. En dat is jammer, want alleen al om de openingstrack *Thursday's Child* verdient dit album veel meer erkenning. Een nummer dat vooral in Engeland redelijk succesvol was en daar de 16e plek van de hitlijst haalde. Naast David's zang hoor je op *Thursday's Child* ook de stem van de uit Los Angeles afkomstige zangeres Holly Palmer, die naast haar bijdrage op *Hours* in 1999/2000 als zangeres en percussioniste met Bowie de wereld heeft rondgetourd. Maar Holly heeft in haar carrière ook met veel andere artiesten samengewerkt, met uiteenlopende voorbeelden als Dr. Dre, Billy Preston, Dave Navarro en Michael Bublé. Genoeg reden dus om Holly een paar vragen over haar carrière te stellen. Ook een ingrijpende gebeurtenis in het privé-leven van de Amerikaanse muzikante passeert in het interview de revue. Een gebeurtenis die een einde maakte aan de *writer's block* waar Holly destijds mee kampte en haar weer de inspiratie gaf om nieuwe nummers te schrijven.

Tekst: Godfried Nevels

Ik heb begrepen dat de legendarische jazz-zangeres Sarah Vaughan een belangrijke inspiratiebron voor jou is geweest.

“Als kind speelde ik saxofoon in de jazzband van *junior high school*. Van mijn bandleraar kreeg ik toen een dubbelalbum van Sarah Vaughan. Haar frasering, haar vrijheid, haar humor en haar zangtoon raakten me. Later bleek dat dit album een compilatie van een aantal live-concerten van haar was. Ongeveer tien jaar geleden vond ik één daarvan, *Live at Tivoli Gardens*, die door Quincy Jones was geproduceerd. Op dat album doet ze *Sassy's Blues*, een geweldig nummer dat ik – als ik alleen thuis was – zo hard mogelijk mee zong. Een aantal van die nummers zijn ook terug te vinden op de latere release *My Finest Hour*.”

“Die avond voelde ik veel dankbaarheid en waardering voor David en voor alles wat hij ons heeft gegeven”

Je bent vooral bekend door je samenwerking met David Bowie. Wat is je vroegste herinnering aan David uit je jeugd?

“Mijn vroegste herinneringen aan David's muziek zijn de radio-hits uit de jaren '80: *Let's Dance*, *Modern Love* en *China Girl*. Ik was toen vooral geïntrigeerd

door hem te horen zeggen: *Oh baby, just you shut your mouth* [tekst uit *China Girl*].”

Hoe heb je David voor het eerst ontmoet en ben je met hem gaan samenwerken?

“Ik woonde op dat moment in Brooklyn en was bezig met de voorbereiding van een aanstaand optreden. Ik weet nog dat het een hele warme dag was. De telefoon ging en ik hoorde de stem van Reeves Gabriels [Amerikaanse gitarist]. Hij zei: *hey, me and Mark Plati*

are in the studio working and we need a TLC kind of thing. Ik kende Reeves van de tijd dat ik in Boston woonde en we daar samen een aantal nummers hadden geschreven, maar ik wist niet dat hij en Mark elkaar kenden. Ik kende Mark via vrienden in New York. Hij had een paar jaar daarvoor als bassist en geluidstechnicus aan mijn debuutalbum meegewerkt. Toen ik Reeves hoorde zeggen dat ze *a kind of TLC thing* nodig hadden, begon ik voor de gein te zingen: *Don't go chasing waterfalls, please stick to the rivers and the lakes that you're used to...* [tekst uit *Waterfalls* van de band TLC]. Daarna hoorde ik die onmiskenbare stem zeggen: *zou je dat alsjeblieft nog een keer willen doen, met iets minder vibrato?* Ik deed wat mij gevraagd werd en probeerde er niet teveel bij stil te staan dat die stem precies op die van David Bowie leek. Reeves kwam weer aan de telefoon en zei: *Geweldig. Kun je over een uur bij Chung King zijn?* Ik zei: *Zeker. En eh... Reeves... Was dat David Bowie?* *Yep*, zei hij. Later die middag ontmoette ik David toen we *Thursday's Child* gingen opnemen voor zijn album *Hours*."

Je bent als achtergrondzangeres te horen op *Thursday's Child*, de openingstrack van het album *Hours*. Kun je iets vertellen over de opname van dit nummer?

"Hij had voor dat deel iets heel specifiek in gedachten maar stond tegelijkertijd ook open voor mijn inbreng. Ik herinner me dat hij wilde dat ik het niet te *jazzy* zou zingen – mijn woordkeuze, niet de zijne. *He wanted it straight on the beat and not too swung, almost more conversational.* Nadat ik het grotendeels had afgerond

liet Mark me een paar improvisaties doen. Dat vind ik altijd het leukste in de studio, als ik mijn werk heb gedaan en kan zien welke andere ideeën tevoorschijn komen. Op een gegeven moment had David de ruimte verlaten. Toen hij terugkwam luisterden we naar wat ik had gedaan. Aan het einde waren een paar dingen waar ik tevreden over was en die ik hem wilde laten horen. De rest was eigenlijk niet zo bijzonder en hij gaf aan dat wat hij hoorde niet geschikt was voor het nummer. Ik zei: *ja, maar er zijn een paar dingen aan het eind die je misschien goed vindt.* Hij zei: *oh ok* en bleef verder luisteren. Op een gegeven moment keek hij me een beetje vragend aan, alsof hij wilde zeggen: *hmm... ik hoor het niet.* Ik zei: *het komt er zo aan...* Toen begon ik zenuwachtig te worden, omdat ik bang was dat hij de beide ideeën, als hij ze eenmaal gehoord had, vreselijk zou vinden! Toen kwamen we eindelijk bij het eerste idee, wat een hoge improvisatie was. Hij keek me aan en ik zei: *dat!* Hij zei: *Ja dat is goed.* Toen kwam het tweede idee, in de laatste paar maten aan het eind van het nummer: een geïmproviseerd herhaald patroon dat het nummer een ander gevoel gaf. Ik weet niet meer precies waarom ik dacht dat hij het goed zou vinden, maar dat vond hij gelukkig wel toen hij het uiteindelijk hoorde en zo eindigde hij het nummer.

“...waren we één in onze liefde voor David en zijn muziek”

Wat voor mens was David? Hoe herinner je hem?

"Ik herinner me David als een ongelooflijk slim, sierlijk en grappig persoon die graag lachte. Tijdens de repetities deed hij altijd grappige stemmetjes en impersonaties, vertelde verhalen en maakte iedereen aan het lachen. Maar hij was ook erg gefocust en leek er echt van te genieten om elke dag met zijn band te zingen en nieuwe muziek te maken. Ik herinner me nog dat we bij een tv-show in Italië voor ons gevoel uren moesten wachten voordat de soundcheck kon beginnen. Van de band was David de enige die live te horen zou zijn, dus was het vreemd dat het zo lang duurde om het podium op te gaan en het geluid te testen. Toen we eindelijk op het podium stonden was er plotseling een zeer luid en vreselijk *feedback*-geluid dat via zijn *in-ear monitors* direct David's oren binnenkwam. Ik zag de reactie op David's gezicht, maar in plaats van te schreeuwen en iemand uit te foeteren trok hij gewoon zijn *monitors* uit zijn oren en stapte hij van het

podium af totdat ze klaar waren. *I remember being struck by how graceful he was in that moment.*”

In februari 2016 speelden Seal, Nikka Costa, Gary Oldman en andere artiesten op het benefietconcert *Celebrating David Bowie* in The Roxy in Los Angeles. Jij stond daar ook op het podium en zong toen *Where Are You Now?* Dat moet een heel emotioneel moment voor je geweest zijn.

“Het zingen van *Where Are We Now?* vorig jaar in The Roxy was emotioneel. Maar het was meer een gevoel van vreugde dan verdriet. Die avond voelde ik veel dankbaarheid en waardering voor David en voor alles wat hij ons heeft gegeven. Toen ik die avond door het publiek liep en de andere artiesten zag optreden was er een heerlijk gevoel van eenheid, liefde en vreugde. Het maakte niet uit wat iedereen buiten de club maakte, binnen waren we één in onze liefde voor David en zijn muziek. *It was pretty magical.*”

“...de magische wijze waarop muziek ons verbindt”

Na de release van je vierde studio-album *Songs For Tuesday* in 2007 liep je tegen een *writer's block* aan. Maar twee jaar later vormde de geboorte van je zoon een inspiratiebron om weer nieuwe nummers te schrijven.

“Tegen de tijd dat ik *Songs For Tuesday* had uitgebracht had ik al vier albums en een aantal platendeals achter de rug, maar zoals voor zoveel anderen was het lastig om mijn muziek de wereld in te krijgen en zat ik er toen aardig doorheen. Ik schreef songs, nam ze op en deed optredens, maar het lukte me niet om iets nieuws of persoonlijks te vinden dat ik in mijn muziek kon verwerken. Maar toen mijn zoon Maceo in 2009 werd geboren veranderde alles. Door zuurstofgebrek tijdens de geboorte werd Maceo getroffen door hersenletsel. Daardoor werd hij geconfronteerd met fysieke beperkingen en een diagnose van cerebrale parese [hersensbeschadiging]. Gek genoeg werd het leven toen pas interessant. En werd het leven goed. Elke dag werkten Maceo, zijn vader en ik keihard om Maceo te leren lopen en praten. *And as hard as it might be to believe, ever since this kid came along it feels like we just might be in the middle of a miracle.* We lachen veel, hebben veel plezier en luisteren veel naar muziek. Mijn zoon is een enorm eigenwijze muzikgeek. Zijn huidige favorieten zijn Elliot Smith's *Speed Trials*

samen met *Sgt. Pepper's Lonely Hearts Club Band*, die de plek van Father John Misty hebben ingenomen.”

Hoe belangrijk was muziek voor jou en je man om met de medische situatie van Maceo om te gaan?

“Muziek is heel belangrijk voor ons gezin en is een groot deel van ons leven. Eén van de symptomen van CP (cerebrale parese) is dat het lichaam heel stijf kan worden, als gevolg van inspanning, van frustratie of gewoon van algemene opwindning. Maar als het goeie liedje voorbij komt verdwijnt bij Maceo alle spanning en verschijnt er een stralende glimlach op zijn gezicht. Ze zeggen dat muziek elektriciteit in de hersenen opwekt. Daar denk ik veel over na. We hebben met onze zoon gewerkt om hem te laten herstellen van het hersenletsel dat hij tijdens de geboorte heeft opgelopen. De rest van zijn leven zal in het teken blijven staan van herstel en omgaan met dat letsel. Het voelt inderdaad dat muziek een essentieel onderdeel van zijn genezing is geweest, zowel door het verminderen van spanning in zijn lichaam als het creëren van energie en verbindingen in zijn hersenen. Maar je kan denk ik ook zeggen dat, met betrekking tot muziek en Maceo, het ervaren van muziek met Maceo mij heeft teruggebracht naar datgene waar ik altijd al van hield: de magische wijze waarop muziek ons verbindt. Toen hij twee jaar oud was begon ik over onze avonturen liedjes te schrijven. *For the last several years I have been working to help Maceo find his voice... but in the meantime, Maceo seems to have returned my voice to me.*”

Waar ben je nu mee bezig en wat zijn je toekomstplannen?

“Momenteel ben ik bezig een album af te ronden over onze avonturen met Maceo. Mijn *co-writer/producer* Pete Glenister woont in Londen en we hebben de afgelopen vier jaar samen de liedjes geschreven en opgenomen. We schreven via Skype en elke zes maanden ging ik een paar weken naar hem toe, waar we als een gek gingen opnemen en verder gingen schrijven. Elk nummer is een verhaal uit het leven van mijn gezin: de vreugde, de humor, het verdriet, de liefde... Het album als geheel gaat over het vinden van plezier op onverwachte plekken met de mensen die je liefhebt. Ook heb ik net het nummer *Human* opgenomen, ter ere van David en het begrip dat hij in zijn muziek liet horen. Ik leerde hem kennen door met hem samen te werken, maar na zijn dood heb ik zoveel meer geleerd over wat hij aan anderen heeft gegeven. Ik werd echt geraakt hoe solidair hij was. Hij verwelkomde de

freaks, de mafkezen, de ‘anderen’ en de vreemdelingen, zodat ze zich allemaal geaccepteerd en begrepen voelden. Dit betekent veel voor mij, aangezien door Maceo ‘het begrip’ zo enorm belangrijk is geworden. Ik wil een wereld die allerlei verschillende mensen accepteert en alle mogelijkheden eer aan doet. Toen ik zag hoe David zich sterk maakte voor wederzijds begrip werd ik vol van blijdschap en waardering. Dat is de reden waarom ik dit nummer heb geschreven. Kort geleden heb ik ook een jazzalbum met Larry Goldings, Cuong Vu, Jay Bellerose en David Piltch opgenomen met als titel *After Hours*. We hebben het een paar weken geleden binnen drie dagen in de Vox Studios in Los Angeles opgenomen. Ik kijk er naar uit om dit album later dit jaar uit te brengen. En vervolgens op hele korte termijn, maak ik in januari onderdeel uit van de David Bowie Global Tour! Dit is een viering van David’s muziek, gespeeld door Bowie-alumni en andere grote artiesten die binnenkort zullen worden aangekondigd.”

© Godfried Nevels